

# Поет, даний Богом



Є імена, що увібрали в себе живу душу народу, стали часткою його життя. Таким для українців стало ім'я Тараса Шевченка. І не дивно, бо його поезії вже 152 роки (від дня смерті поета) й досі викликають у людей почуття гордості й захоплення своєю красою, силою слова та народною мудрістю.

За традицією, в день народження геніального поета, художника, мислителя біля погруддя Т. Г. Шевченка зібралися славутичани, для вшанування славного сина української землі.

Після покладання квітів у концертній залі Дитячої школи мистецтв відбулося літературно-мистецьке свято «Невмируще слово Кобзаря». Зі сцени прозвучали вірші Тараса Григоровича у виконанні учнів викладача Тамари Дружкової театрального відділення школи мистецтв – Олексія Степового, Катерини М'ягокої, Юлії М'ягокої, Анастасії Гроздевої. Пісні на слова Тараса Шевченка в обробці концертмейстера колективу Анатолія Котельницького виконав народний ансамбль української пісні «Мрія». Віночок українських мелодій і пісень подарували присутнім в залі ансамбль сопіларів та ансамбль ветеранів «Надія» (керівник – Анатолій Навара). Майстерно виконали танцювальну композицію «Ніч яка місячна» учні зразкового хореографічного ансамблю «Славутич» Школи мистецтв під керівництвом Людмили Мошковської.

У вітальному слові міський голова В. П. Удовиченко підкреслив, що пам'ять про Тараса

Шевченка живе і буде вічно жити. Він признався, що часто свої думки зв'язує з думками великого Кобзаря.

Слова відомого письменника Євгена Сверстюка про те, що «кожне покоління шукатиме живих джерел слідами Шевченковими» є дійсно правдивими. Проходять десятиліття, а Шевченкове слово залишається таким же свіжим, діючим, закличним до всіх поколінь! І взагалі: увесь світ знає Україну по творах Шевченка, бо вони неповторні, сильні й, не дивлячись на свій вік, актуальні.

«Він говорив до мертвих духом, які ще мали пробудитися, і до живих, і до ще не рождених, і в Україні, і в світах», – у кого ще є таке звернення до всього народу як до вічної категорії і таке грандіозне розуміння народу як сукупності поколінь, і духу, і діянь – поза обмеженнями в часі та просторі? І серед його заповітів перший і останній (І. Дзюба):

*...Свою Україну любіть,  
Любіть її... Во время люте.  
В останню тяжкую минуту  
За неї Господа моліть.*

**Світлана НІКОЛЬСЬКА,  
завідуюча відділом культури  
і туризму міськвиконкому**